

pleas

MAGAZÍN

2018

Jak se fotila velká kampaň

Úsměv a pohoda:
Rozhovor s Lucií Robinson

Nový vítr nejen
v šatníku

Jak odstranit skvrny?
7 zaručených tipů a triků

OBSAH

EDITORIAL 3

TÉMA ČÍSLA 4

Vzpomínka na léto

ROZHOVOR 6

Úsměv & pohoda - rozhovor
s fotografkou Lucií Robinson

FENOMÉN 10

Nový vítr (nejen) v šatníku

ZAPLEŤTE SE
S BAVLNOU ♀ 12

Hlavně RELAX

PRO VAŠI RADOST 13

Nejnovější plakáty z kampaně PLEAS

ZAPLEŤTE SE
S BAVLNOU ♂ 17

Pořád v akci

ROZHOVOR S OSOBNOSTÍ
PLEASU 18Johannes Molzberger: Z jednoho
roku se stalo 10 let

CESTOVÁNÍ 22

Světlá nad Sázavou (a okolí)

TIPY 24

Jak odstranit skvrny?
7 zaručených tipů a triků

VOLNÝ ČAS 26

2x písmenkové sudoku, křížovka

MILÍ ČTENÁŘI,

držte v rukou náš další firemní časopis. Příprava časopisu je vždy na začátku úžasná tím, že jste u zrodu něčeho nového a věříte, že i krásného. Začínáte s čistým papírem a postupně dáváte témata na stůl, přidáváte nápady a tvoříte kostru, obsah. Když máte základ připravený, jde se do realizací článků, focení, psaní atd., čím víc se blíží termín poslední korektury, tím malinko roste stres, přibývá kritických pohledů, co by možná šlo lépe, přepracování, škrtnání. Poté následuje poslední odsouhlasení korektury, grafiky, zalomení textu a magazín jde k tisku. To už je období nervozity a nejistoty – povedl se nám časopis a bude se čtenářům líbit? A najednou máte nový časopis v rukou, není již cesty zpět. Další číslo je na světě a říkáte si mezi sebou první pochvaly, kritiky a už víte, co jste měli asi udělat jinak a co je perfektní. Pevně věřím, že se vám bude líbit a rádi si ho přečtete, prohlédnete a hlavně, že vás potěší.

Ing. Petr Nobst
člen představenstva,
finanční ředitel PLEAS a. s.

kvalitní
české
prádlo **pleas**

PUSŤTE SI HO K TĚLU

Vzpomínka na léto

Nový katalog BASIC pro PLEAS fotila Lucie Robinson v Trojanově mlýně v Suchdole a v okolí vesnice Drchkov.

Rybaření s dědou

Berou? Takhle pokřikoval tým Lucie Robinson na bráchu s dědou, když se fotil záběr „z rybaření“. Na výsledných fotkách totiž není vidět stylistka, která seděla mimo záběr a držela vlasec tak, aby vypadal na snímku pěkně natažený.

100%
POHODA

Čas na relax

Odpocinek a pohoda na fotografiích je skutečná. Jediné, co na fotce „nesedí“, je obsah hrnečků. Kávu nebo čaj v nich nenajdete - jsou totiž prázdné.

Kdo uteče, vyhraje

Máma na fotografii (stejně jako modelka) má ráda aktivní odpočinek. A tak celé léto pilně běhala. Táta by šel raději na houby, ale nemohl... Stejně by nic nenašel: v době, kdy se katalog fotil, ještě nerostly.

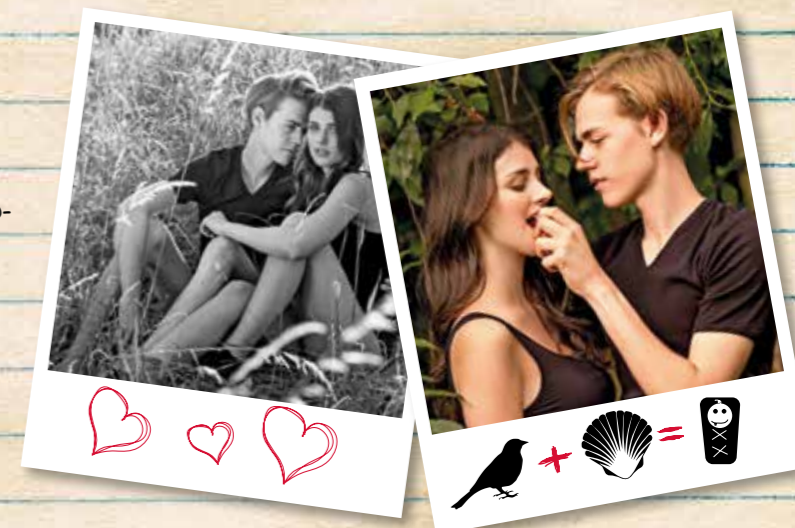
Všichni táhneme za jeden provaz! A je to i zábava

Tak to v životě prostě chodí - i když jsme jeden tým, někdy se i v rodině o názory přetahujeme. Obvykle vyhrává ten silnější. Tady to ale bylo nerozhodně.

Přísně tajné!!! BRÁCHA MÁ NOVOU HOLKU!!!!

Původně se dvojice mladých milenců měla krmit z misky jahodami. Jelikož ale byla zrovna sezona višni - pochutnávala si na nich.

Vzácná chvílka: babička nic nedělá

Tenhle snímek se vážně nemusel dlouho aranžovat. Babička si natáhla nohy na židličku a zavolala: „Maxi, ke mě!“ Přiběhl okamžitě - naivně si totiž myslel, že dostane něco dobrého k snědku.

Společně u jednoho stolu

Nejčastěji se rodina schází u snídaně, tady se to „filmové“ rodince podařilo - díky produkčnímu týmu Lucie Robinson - mimořádně i na odpolední čaj. Bábovku, kterou vidíte na stole, ovšem nikdo nepekl. Přiznáváme bez mučení: upekli ji profesionálové.

pleas

ÚSMĚV POHODA &

To je hlavní, co z fotek Lucie Robinson vyzařuje. I to je důvod, proč si ji společnost PLEAS vybrala pro nafocení svého nejnovějšího katalogu a kalendáře 2018. O tom, že si Lucie Robinson za patnáct let vybudovala pozici jedné z nejžádanějších fotografek v Česku, neexistuje totiž žádná pochybnost. Představme si ji pěkně od začátku.

Ve focení jste si našla vlastní cestu. Kdo vás k tomu vedl?

Nikdo! Na začátku jsem byla samouk a k fotografování se dostala spíš náhodou. K umění mě to ale táhlo odjakživa, tak jsem to začala zkoušet s praktikou svého dědečka. Fotila jsem dnes a denně a snažila se o snímky, jako dělají v Paříži, New Yorku či Miláně. Úplně mě to pohltilo.

Nezačínala jste tedy v žádné velké agentuře, prostě jste dělala jen to, co vás bavilo?

Možná mi to trvalo trochu déle než ostatním, ale na všechno jsem si přicházela krok za krokem sama. Nejsem totiž příznivkyně velkých retuší, kdy se z fotky po úpravě vytratí její půvab. Já mám svoji hranici nastavenou tak, že nerada zasahuju do osobností foceného. Pro mne to po úpravách stále musí zůstat ten člověk, jakého vidím v realu. To je moje cesta.

Proto jsou první snímky horší než ty poslední?

Ano, chvilku trvá, než na foťák zapomenete. Dokonce to tak mají i modelky. Minimálně hodinu probíhá vzájemné „očuchávání se“, kdy zjišťuju, kdo je přede mnou, a ten druhý zase sonduje, kdo jsem já. Až když se všichni rozkouskáme a uklidníme, vznikají první použitelné fotky.

Většina lidí má z fotografování strach, není to ale důvod, proč je kolegové potom na svých snímcích upravují?

Strach z focení je docela přirozená reakce. Většina z nás foťák vnímá trochu jako zbraň, která na nás míří a vystřelí. I velmi silné osobnosti mají najednou pocit ohrožení. Znáám to sama na sobě, také se strašně nerada fotím, a právě proto si na každého udělám co nejvíce času, abych jeho obavy zmírnila a nemusela se potom uchýlovat k nepřirozeným retuším.

„Všichni si myslí, že zásadní je vizáž. Ta ale podle mě není tak důležitá jako to, aby mě člověk, kterého fotím, bavil.“

Co ale zeštíhlování problémových partií těla?

Někdy se při focení ukáže faldík, tak mu „pomůžete“, ale v realu ho žena třeba vůbec nemá, protože kdyby se posadila jinak, už na jejím těle není. A to, že se vám den před focením objeví na tváři pupínek, to je smůla, takže když ho můžete vyretušovat, tak ho tam přece nenecháte – to jsou moje hranice.

Máte ale nějaká doporučení, co dělat, abychom na fotkách vypadali dobře?

Pravidla focení podle Lucie Robinson

1. Buďte co nejpřirozenější

Nenechte se nutit do věcí, které jsou vám naprosto nepřirozené. Na fotografiích musí vyznít vaše nálada, váš výraz.

2. Spěch je zakázán

Pokud se rozhodnete pro focení, počítejte s tím, že nejlepší snímky vznikají, když se zcela uvolníte – tedy obvykle na konci focení.

3. Využijte služeb profesionálů

Nechte doma svoje šminky – nejlépe vás připraví vizážista (nalíčí) spolu se stylistou (oblékne, vybere vzory a barvy).

4. Rodinu a přátele nechte doma

Většina z nás se v přítomnosti svých přátel při focení cítí nepřirozeně. Nechte je proto raději doma.

5. Důležité jsou detaily

Nestihla jste si před focením oholit nohy nebo podpaží? Velká chyba – ani kvalitní retuš nezachrání tyto nedostatky.

Všichni si myslí, že zásadní je vizáž, ale ta podle mne není tak rozhodující. V případě žen je podstatné jejich ženství. Je jedno, jestli fotíte drobnou mladou modelku, která má v sobě šmrnc, divokost, nebo pětapadesátiletou i starší ženu, která je nonšalantní a šarmantní. Vizualní stránka je sice důležitá, ale já jako fotografka potřebuju, aby mě ten člověk bavil.

Kolik snímků nafotíte, než se z nich vybere jeden, který se pak použije?

Jak kdy. Nejlepší fotky bývají ty poslední a dělané nejpozději večer. Než si dotyčný zvykne a naladí se, většinou to první série odnese. Proto nikdy nefotím na začátku nejdůležitější záběry. A k těm počtům: třeba jedna série PLEAS obnáší až tři sta fotek, z nichž se vyberou čtyři až pět. Důležitá je příprava. Na placi jsem potom už docela rychlá, sérii v jednom oblečení zvládnou za pět až patnáct minut. Ale když je čas, fotím si hodinu až dvě jen tak. Povídáme si, jdeme na cigáro... A vzniknou třeba ještě zcela neplánované fotky.

Ráda tedy během focení improvizujete...

Sedm scén vzniklo spontánně, až na místě. Například šlo o situaci, kdy si holčička ve spodním prádle hraje ve vodě a na obličejí má potápěčské brýle a šnorchl. Je to úsměvná situace.

Jak to zvládaly právě děti? Vždyť jste třeba jedno dítě strčili do tašky, druhému nasadili zmiňované potápěčské brýle...

Obešlo se to bez pláče, ale děti vážně unavené byly. Na placi totiž strávily celý den. Jinak je ale focení bavilo, hlavně akční scény.

Vy to s dětmi umíte, máte na ně nějaké triky?

Náš tajný figl je, že hračku jsme dětem ukázali až v okamžiku, kdy s ní nastupovaly na plac, aby je to zaujalo na první dobrou. A také... mám přece pět dětí, tak si troufám říct, že to s nimi umím.

Stejně ale, malou holčičku jste strčili do tašky – nebrečela, když jste ji tam i s míčem usazovali?

Vůbec nebrečela, když viděla tašku, tak do ní chtěla vlézt sama. A naopak z tašky nechtěla vůbec ven.

A co další účinkující – mladá dvojice – nezamilovali se do sebe v realu?

Ne, nezamilovali, takže je úplně super, že na fotkách vypadají „věrohodně zamilované“. I když reálnému klukovi té holky se to líbit nemusí.

Během chytání ryb – chytil děda s vnukem něco?

Ne, nechytli. Tam totiž žádný rybník ani potok fakticky nebyl a fotky jsou jen naaranžované.

Co vás na účinkujících v katalogu PLEAS překvapilo?

Nikdo nebyl otrávený, všichni byli v pohodě. A to se neznali, viděli se poprvé v životě. To se stává málokdy.

Která z fotek série patří k vaší nejoblíbenější a proč?

Všechny! Ale když vznikala skupinová fotografie, kdy se rodinka přetahovala v poli, tak jsme si u toho užili spoustu zábavy.

Nezranil se během toho přetahování v poli někdo?

Je pravda, že děti hodně padaly, ale asi jsou zvyklé, protože si našťestí nikdo nerozbil ani koleno. Všichni jsme si dohromady užili spoustu legrace.

Napočítala jsem, že v katalogu účinkuje 11 lidí + 1 pes. Kdy a kde jste je vybírali?

Za to může Tereza z produkce, která lidi sháněla několik týdnů, než se povedlo se-

hnat odpovídající typy. Lidé – až na dva sourozence – se vůbec neznali, přitom se při focení náramně bavili a rozuměli si. A pes? Ten je můj.

Kolik kousků oblečení jste k focení katalogu potřebovali?

Nepočítané! Tři velké – stěhovací – krabice byly tak plné, že nešly unést.

Všechno zní tak idylicky, vážně se nic nepokazilo?

Ale ano, počasí, lilo. Druhý den jsme nevěděli, zda se vůbec bude fotit. Byly strašné průtrže mračen. Místo toho, abychom začali s prací v osm ráno, začali jsme s focením až v poledne.

I přes tuto komplikaci jste si dala načas, nikam nespěchala a fotili jste v kuse tři dny. Je to v dnešní uspěchané době váš recept na pohodu a úspěch?

Přesně tak, to je můj styl – když jste v pohodě, vykouzlíte na tváři ten nejpřirozenější úsměv na světě! A to nejen u sebe, ale i u druhých. Pak už stačí opravdu jen stisknout spoušť. ■

Lucie Robinson

Narodila se v Jablonci nad Nisou před 39 lety.

Vystudovala střední uměleckoprůmyslovou školu a VŠUP.

V 90. letech působila jako modelka, později byla spolumatelkou modelingové agentury, díky níž se dostala k vlastnímu fotografování.

Věnuje se hlavně portrétní fotografii, pracuje pro módní, ženské a lifestyle časopisy, reklamní kampaně i neziskové projekty.

Má pět dětí – dvě dcery a tři syny.

NOVÝ VÍTR (nejen) v šatníku

Metod na to, jak si uklidit, aby byl váš šatník na první pohled přehledný a ve vašem domově se vám pěkně žilo, existují stovky. Celosvětovým hitem posledních měsíců je ovšem japonská metoda uklízení od Marie Kondo. Moc dobře ví, o čem mluví – Japonci mají malé byty, takže v nich vážně potřebují mít uklizeno.

Největší problém dělá všem ženám na celém světě vyhazování starých věcí. Japonka Marie Kondo k tomu říká: „Každou věc, kterou chcete vyhodit, vezměte do ruky a zeptejte se: Opravdu mi dělá radost? Pokud bude vaše odpověď znít ne nebo je neutrální – pryč s ní.“ Je vám líto vyhodit starší oblečení (do kterého si myslíte, že zhubnete), mixér po babičce nebo keramickou sošku Buddhy, kterou jste minulý rok dostala jako dárek od kolegů v práci (protože cvičíte jógu)? Věnujte tyto věci někomu, koho ještě potěší, třeba kamarádce, dceři nebo mamince. Když se každý den zbavíte jedné věci, za rok jich z domova zmizí 365, a to už se počítá.

Mezisklad je v krabici

I přes výše uvedené – stále je vám líto vyhodit zimní bundu, kašmírový svetr a plno jiného podle vás zajímavého oblečení? Existuje druhý pokus, jak se těchto věcí, které jen zabírají místo, jednou lehce zbavit: všechny tyto věci, které z nějakého důvodu nenosíte, ale chcete si je ponechat, naskládejte do krabi-

bice (krabic) od banánů a ve skříni si ponechte opravdu jen to, co nosíte a denně používáte. Pokud v tomto meziskladu zůstanou věci uloženy bez povšimnutí déle než půl roku, odvezte je do sběrných kontejnerů nebo je věnujte na charitu.

Všechno na jednu hromadu

Dalším pravidlem je, že všechna místa, která uklízíte, ať už se jedná o šatník, příborník nebo psací stůl, je nutné nejprve vyklidit (například obsah komody s oblečením vysypat na jedno místo) a pak jednu věc po druhé skládat zpět. „Začněte mimosezonním oblečením. Kdybyste začali tím, co se nosí, budete si například říkat – já, to jsem měla včera na sobě, to není tak špatné, to nebudu vyhazovat,“ vysvětluje svůj systém Marie Kondo. Při třídění mimosezonního oblečení pak doporučuje klást si následující otázky: „Chci tento kus oděvu zase na sobě vidět, až přijde příští sezona? Budu vůbec mít chuť si ho obléknout?“

Jak uspořádat šatnu?

Chcete se dobře vyznat ve své šatní skříni? Do výše očí pověste na ramínka věci, které nosíte nejčastěji (halenky, svetry). Těžší oblečení jako třeba džíny složte do spodního šuplíku. Méně nošené svršky dejte do krabic, popište a umístěte do horních polic.

Má smysl měnit „zimní“ a „letní“ oblečení?

Zvyk skladovat sezonní oblečení se z našich domovů pomalu vytrácí. Zavedením klimatizace a ústředního topení naše domy méně podléhají venkovním změnám počasí. Dnes je běžné vidět v zimě uvnitř lidí oblečené do triček s krátkými rukávy. Jak tedy uspořádat svoje sezonně-nesezonní oblečení? Zásadní je nepřehánět to s kategoriemi. Rozdělte svoje šaty zhruba na kategorie „bavlně podobné látky“ a „vlně podobné látky“. Jediné, co skutečně nebudete v létě potřebovat, jsou rukavice a čepice, v zimě zase plavky a klobouky. Ty opravdu můžete uskládat odděleně a s příchodem nové sezony „krabice s těmito kousky vyměnit“.

Cílem při skládání oděvů do samotné zásuvky by pak mělo být její uspořádání tak, abyste na první pohled viděli – podobně jako v knihovně, co v ní je. Proto je zásadní (a pro nás Čechy a Evropany) nové zjištění, že je lepší skládat oblečení nastojato místo naležato. Jak na to? „Je nutné složit každý kus oděvu do jednoduchého a hladkého obdélníku. Nejprve proto přeložte obě podélné strany oděvu směrem ke středu a rukávy ohněte dovnitř tak, aby vznikl obdélník. Je jedno, jak poskládáte rukávy. Pak zdvihnete konec kratší strany a přeložte ji k druhému konci. Nakonec to celé ještě složte do poloviny nebo na třetinu. Počet skladů byste měli zvolit tak, aby složené oblečení odpovídalo výšce zásuvky, když ho postavíte na hranu,“ popisuje dále svoji metodu Marie Kondo (viz obrázek nahoře).

Velkou pozornost je podle ní nutné věnovat také ponožkám a punčocháčům. Špičky punčocháčů přiložte na sebe a punčocháče přeložte napůl. Pak je poskládejte na třetiny a dbejte přitom na to, aby špičky zůstaly uvnitř, nikoli navrchu a aby pasový límeč nahoře trochu přečníval. Nakonec punčocháče směrem k pasu srolujte. Jestliže máte pas navrchu, udělali jste to správně. Podkolenky můžete skládat stejným způsobem. Výrobky z hrubší tkaniny, jako například zimní punčocháče, které se snáze rolují, přeložte na polovinu místo na třetinu. Jde o to, aby punčocháče byly pevné a tuhé, až skončíte, asi jako zarolované suši.

Skládání ponožek je ještě snazší. Pokud jste ohrnuli jejich vršek, začněte tím, že ho narovnáte. Položte jednu ponožku na druhou a řiďte se stejnou zásadou. Nízko vykrojené ponožky, které zakrývají pouze chodidla, stačí přeložit dvakrát, kotníkové třikrát. Budete se divit, jak málo místa budete potřebovat ve srovnání s vašimi „bramborovými koulemi“.

A kde s úklidem začít?

Generální úklid domácnosti začněte oblečením, pak se přesuňte ke knihám, papírům, drobnostem a nakonec se věnujte předmětům sentimentální hodnoty. Proč je zrovna toto pořadí optimální? Když totiž

začnete úklid tříděním pohlednic, fotografií i knih, zaseknete se u jejich prohlížení a místo maratonského úklidu strávíte den třeba čtením.

Dočetli jste až sem a pořád máte pochybnosti – není přece škoda vyhazovat něco, co je (a bylo) až dosud zcela použitelné, tím spíš, pokud jste si to sami pořídili. Například ve vás stále hlodá pochybnost, zda si oblečení, které nebudete nosit ven, nenechat „na doma“ a používat ho třeba jen jako domácí oblek? Závěrečná a kategorická rada Marie Kondo zní: „Ne! Když to připustíte, bude vaše hromádka domácího prádla opět narůstat, a vlastně se ocitnete na začátku, protože začnete věci zase skladovat.“ ■

Hlavně RELAX!

Mít pěkný den není nic složitého. K tomu potřebujete nejen pohodlné oblečení, ale také fajn účes, který vám bude slušet...

4x účes, který nezklame

At'jdete na rande, návštěvu nebo miníte celý víkendový den prolenošit doma, vytvořte si účes, který vám bude slušet.

Krátké vlasy

Není co řešit – maximálně je dáte za uši.

Drdůlek

Uděláte culík, zatočíte dokola a přišpendlíte sponkami.

Copy

Jsou sice pracnější, ale sluší v každém věku. Rozhodně je aspoň zkuste.

Culík

Sice patří k jednodušším účesům, ale nepodceňujte ho. Nejlepší je vyčesat si ho nahoru.

Aby nám bylo teplo...

Bavlněná košilka a kalhotky jsou základ. To věděly už i naše babičky.

Košilka 0/0

Nejoblíbenější košilky od PLEASU mají (nejčastěji uprostřed) krajku.

Kalhotky Jazz-pants a Rio-slip

Vyrábějí se ve čtyřech barvách: bílé, tělové, sekt a černé.

Nátělník – Shirt 1/1

K dostání je v šesti velikostech od S až po 3XL.

Kalhotky Pants

Oblíbené jsou v zimě, ale nosí se i v létě.

Když jsme aktivní...

...a nutně potřebujeme jít ven. Třeba na procházku nebo si zaběhat.

Nátělník 1/1

Černá barva je elegantní, proto patří k nejoblíbenějším.

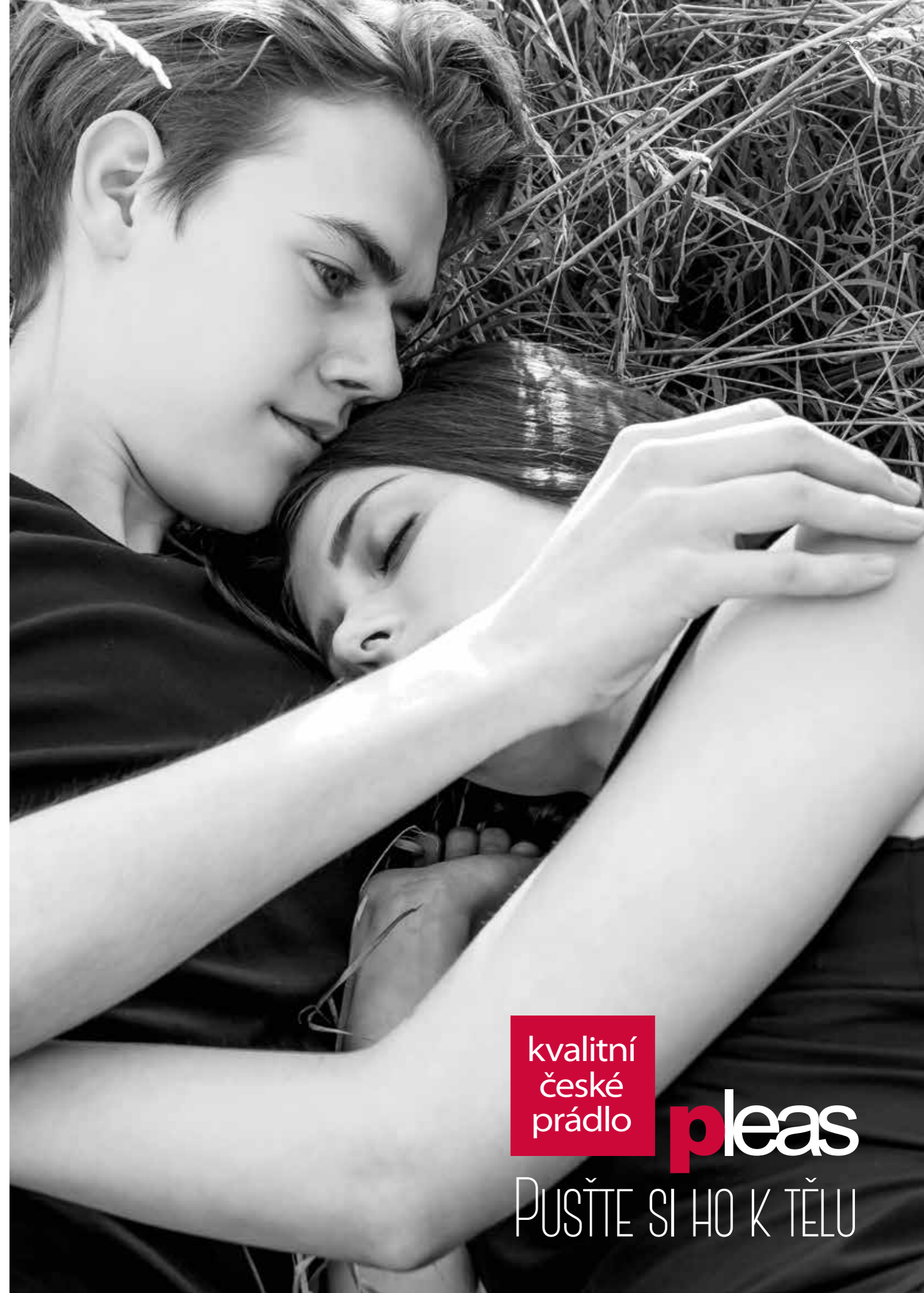

Legíny 1/1

Oblíbené jsou i legíny, protože krásně vytvarují postavu.

Jak se starat o bavlnu?

Nezáleží, jestli strávíte víkend doma nebo venku, základem je nejlépe bavlněné oblečení. Tento čistý materiál je totiž nejen pohodlný, ale také jeho údržba je nenáročná, protože vydrží skoro všechno: praní na jakýkoli program, bělicí přípravky i žehlení na nejvyšší teploty. Někdy (obvykle v případě funkčního oblečení) obsahuje oblečení z bavlny i elastan nebo jiný syntetický materiál. Potom je třeba snížit teplotu při praní i žehlení. Některá bavlna si navíc žádá praní naruby, aby netvořila nevzhledné žmolky.

kvalitní
české
prádlo

pleas

PUSŤTE SI HO K TĚLU

BODY PRO VÁS
VYROBÍME,
ALE OBLÉKNOUT
HO MUSÍTE SAMI

WWW.PLEAS.CZ

kvalitní
české
prádlo

pleas

PUSŤTE SI HO K TĚLU

Pořád V AKCI!

Jsou dny, kdy člověk nedokáže ani o víkendu zvolnit své tempo. Doma ho nic netěší, a tak běží pro energii ven, do přírody.

Zdravá snídaně, která dodá energii

Než si půjdete zaběhat nebo se projít, chce to kvalitní palivo. Jak vypadá zdravá snídaně?

Jogurt

S ovocem nebo medem, vždycky doplní vašemu tělu probiotika.

Fresh

K snídani si můžete jednoduše odšťavnit pomeranč(e) nebo šťávu z mrkve či řepy.

Omeleta

Vajíčka k snídani dodají proteiny a bílkoviny. Omeletu z nich vykouzlíte raz dva.

Jablko

Něco na tom jablku je? Přinejmenším to, že si ho můžete dát do kapsy jako svačinku.

Krok 1: správné spodní prádlo

Protože když se hýbete, je jasné, že vás nesmí nic škrtit. Ať už to jsou slipy, nebo boxerky.

Sportslip a Slipy s nohavičkou

K dostání jsou ve velikosti M až 3XL

Slipy s nohavičkou a Jazz-pants

Výběr je ze tří barev: bílé, černé a modré.

Nátělník 1/1

Vybrat si můžete od velikosti S až po 3XL.

Nátělník 1/2

K dostání i v barvě námořnické modré.

Krok 3: podvlékačí kalhoty

Je jedno, jestli dlouhé nebo tříčtvrteční. To necháme na vás. Důležité je, že se v nich budete cítit pohodlně.

Spodky dlouhé

Zbaví vás nejen potu, ale také všech přebytečných vrstev oblečení.

Legíny dlouhé

Každý vám to řekne – je to nejpohodlnější oblečení na světě.

Jak prát funkční prádlo?

Nejšetrnější praní funkčního prádla je v ruce. Funkční prádlo přitom nepereme v běžném pracím prášku a nepoužíváme pro tyto účely ani aviváž nebo změkčovače vody. Narušují totiž strukturu vláken a snižují jejich

pevnost. V drogeriích lze zakoupit speciální přípravky na jeho praní. Funkční prádlo je také možné prát v pračce, ale pozor – jen při teplotě do 40 °C. Kdy ho prát? I v případech, kdy je sice suché, ale propocené. Při vypařování potu se totiž v termoprádle udržují také částičky vypocené soli a jiné nečistoty, které mohou způsobit nevzhledné skvrny.

KOŠILKU PRO VÁS
VYROBÍME.
ALE SVLÉKNOUT
JIMUSÍTE SAMI

WWW.PLEAS.CZ

Z JEDNOHO ROKU *se stalo* **10** **LET**

Česko se stalo - původně neplánovaně - jeho druhým domovem. Od chvíle, kdy Johannes Molzberger nastoupil do společnosti PLEAS, uběhlo už deset let. Kde vidí budoucnost firmy v následujících letech? O tom všem je tento bilanční rozhovor.

Proč vás kroky před lety zavedly právě do PLEASU?

Pro PLEAS jsem pracoval už před rokem 2008, tehdy jako externí poradce firmy. Pracovat v PLEASU pro mě byla natolik zajímavá nabídka, že jsem na ni rád kývl. Jako konzultant jsem totiž vždy mohl jen navrhnout, co by se mohlo nebo mělo udělat, zatímco když sedím v představenstvu a jsem zodpovědný za chod celé firmy, tak se musím rozhodnout, co se nakonec opravdu udělá.

Jak se původně plánovaný jeden rok v PLEASU proměnil v deset let práce?

Nejprve jsem rok pracoval nejen v představenstvu PLEASU, ale i jako člen představenstva ve firmě Schiesser v německém Radolfzellu. Neustále jsem přejížděl mezi

„Češi striktně dodržují zákony, Němci přemýšlejí, jak je obkroužit.“

Německem a Českou republikou. Když po roce přišla ta důležitá otázka, zda chci své působení v PLEASU prodloužit o další půlrok, řekl jsem ano. A takhle se to opakovalo a opakovalo, až přišel rok 2012, kdy byl Schiesser prodán do vlastnictví izraelské skupiny Delta Galil. Tehdy jsem si řekl, že už uzrál čas, abych skončil. Ale odpovědi mi bylo – ne, momentálně to nejde, zůstaňte tu s námi ještě

jeden rok. Souhlasil jsem. A nakonec se z toho celého procesu stalo deset let.

Postavení společnosti PLEAS je v českém prostředí velmi výjimečné – tradice sahá až do roku 1873, novější historie firmy se píše od roku 1994. V čem si myslíte, že spočívá její síla, díky níž ustála všechna krizová období?

Jediná naděje na přežití PLEASU blýskla v 90. letech, kdy se stal součástí společnosti Schiesser. Bez této značky by zřejmě PLEAS už neexistoval – 95 procent výrobků odsud putuje právě do Schiessera a pod jeho značkou do celého světa. Vlastní český trh je bohužel příliš malý na to, aby takovou firmu dokázal udržet při životě.

Má tedy PLEAS nejtěžší časy za sebou?

Myslím, že ano. Konkuruji nám sice levné výrobky z Číny, Indie či potažmo celé Asie, ale i tam mzdy stoupají a celkově se zvyšuje tamní životní úroveň. A čím více bude stoupat, tím lépe pro nás – ruku v ruce s tím se zdvihají i jejich náklady na výrobu a my jsme pak více konkurenceschopní. Troufám si tvrdit, že pokud neuhneme z nastaveného směru, PLEAS i za dalších pověstných deset let bude vesele fungovat dál.

Co vám tady v Česku dělá největší radost?

Asi to, když mám nějaký nápad, který se ve výsledku ukáže být dobrým a přínosným. Ať už

je to investice do stroje či nějaké organizační opatření. Jakmile to zvýší produktivitu nebo sníží náklady, mám z toho obrovskou radost. Ale samozřejmě za tím vším stojí hodně společné práce, myšlenkou to vždycky jen začíná. Neustále zkoušíme nové věci, které chceme realizovat, snažíme se o zlepšování procesů. Dobré výsledky jsou pro nás za tu snahu tou nejlepší odměnou.

Co si myslíte o naší řeči?

Český jazyk, podobně jako ten německý, není tak melodický jako například italtina nebo francouzština, zní poměrně tvrdě. Pracuji v Čechách už deset let a neumím česky. Je to ostuda, já vím, ale nejvíc jsem potrestán já sám, nemůžu si s vámi česky povídat o tom, co jste dělali o víkend. Jenže já si vážně myslel, že tu budu maximálně rok, ale ono to nějak rychle uteklo. Co se týká vaší země, jsou v ní hezká i nehezká místa, ostatně jako všude. Velmi se mi líbí v Praze, to je opravdu neskutečně nádherné město, oblíbil jsem si i Brno. A mám velkou radost z toho, jak třeba tady v Havlíčkově Brodě během těch deseti let zkrásnělo náměstí. Celkově se tady cítím hezky. Ostatně kdyby tomu tak nebylo, určitě bych tu nepobýval celá ta dlouhá léta.

Vnímáte nějaké rozdíly mezi mentalitou Čechů a Němců?

V podstatě ne, jsme si celkem podobní. Všiml jsem si ale jedné maličkosti – když tady vyjde nějaký zákon či předpis, Češi ho striktně dodržují, zatímco Němci přemýšlejí, jak ho

„Oděvnictví je neskutečně živé, pořád se tu něco děje.“

obkroužit. Lidé tady si více váží různých nařízení a respektují je. Zřejmě je to dáno i historickým vývojem obou zemí, zatímco v Česku byl stát s úřady nezlomný a velmi silný až do relativně nedávné doby, v Německu jeho neomezená moc skončila dříve a tamější obyvatelé měli mnohem více času naučit se to i jinak.

Co vás na vaší práci nejvíc baví?

Těší mě, když vidím, že zaměstnanci jsou u nás spokojení a chodí k nám opravdu rádi. Velmi jsem si užil před zhruba čtyřmi lety Den otevřených dveří, kdy jsme pozvali do PLEASU celé rodiny zaměstnanců a společně strávili hezký den. Sešlo se nás zhruba na čtyři tisíce a mě hřálo, že jsme si ten den užili jako taková jedna velká rodina.

Existuje něco jako váš klasický pracovní den?

Každý den je jiný, každý den přináší nové výzvy. Ve výrobě se potýkáme neustále s jinými obtížemi – někdy se děje něco s přízí, jindy se rozbije stroj, pak se zase vyskytne vada úpletu. Ale právě díky těmto problémům, s nimiž se potýkáme, si alespoň připomínáme, na čem je ještě třeba zapracovat, kde se nachází prostor pro zlepšení, jak takovým potížím předcházet.

Například jsme pořídili nedávno dva nové barvicí aparáty, v příštím roce plánujeme investovat do dalších strojů. Důležitá je přitom oboustranná komunikace s ostatními zaměstnanci a vedoucími provozu.

Jak vnímáte současnou situaci na českém pracovním trhu?

Přináší nám dva zásadní problémy. Za prvé v Česku už vymírají učební obory v oblasti textilního průmyslu. Rádi bychom nasadili mladé vystudované lidi, ale je jich bohužel velký nedostatek. Všichni lidé přirozeně stárnou a vzniká po nich obrovská díra, kterou jsme schopni zaplnit jen s velkými obtížemi. A za druhé továrny na elektroniku či autopříslušenství jsou schopny minimálně na začátku platit o něco více než my, ale zase na úkor většího stresu na pracovišti, což si bohužel mnoho uchazečů o práci neuvědomí. Hodně zaměstnanců k nám pak přichází se slovy: „Práce v PLEASU je prostě hezká.“ V Česku navíc teď platí skoro plná zaměstnanost, což situaci ještě ztěžuje.

Máte pocit, že tyto problémy jsou specifické pro české prostředí?

Ano, stává se to českým specifíkem. Když mzdy neustále stoupají, koruna posiluje, a přitom není dostatek odborného personálu, tak je možné, že v určitém okamžiku přijde zlom a vedení podniků si řekne: půjdeme raději o 500 kilometrů dál, do východní Evropy, kde to vyrobíme za poloviční cenu. V tom spatřuji určité riziko. Naštěstí PLEASU se to stát nemůže, naše výroba je velmi technologicky specifická, ale u běžných továren tato hrozba

stále stoupá a samotný přesun za levnější výrobou pak může být otázkou jen pouhých pár měsíců.

Věděl jste už od mládí, že chcete najít uplatnění v textilním průmyslu?

Vzděláním jsem diplomovaný inženýr a obchodník. A v textilním průmyslu jsem se

„Tady v Havlíčkově Brodě během deseti let zkrásnělo náměstí.“

zkrátka našel. Je to zábavný a proměnlivý obor, každá sezona s sebou přináší úplně něco nového, neustále se začíná znovu od počátku. Když budete pracovat v továrně na balenou vodu, možná po třech letech změníte lahev z modré na oranžovou, ale voda bude pořád vodou. Oděvnictví je oproti tomu neskutečně živé a pořád se hýbe vpřed.

Máte vůbec čas na odpočinek? Jak rád trávíte svůj volný čas?

Bez odpočinku to nejde. V létě rád jezdím na kole nebo chodím na procházky, trošku hraji tenis. V zimě je to všechno obtížnější, i když i tehdy si říkám, že bych měl více sportovat. Každý rok si dávám předsevzetí, že se budu hodně hýbat... a pak to opět nesplním. Ale mám tři vnoučata, s nimiž si rád hraji, a i díky nim na nějakou nudu či pasivitu naštěstí nikdy nemám čas. ■

Světlá nad Sázavou (a okolí)

I když není počasí úplně ideální, vždycky je důvod jít ven. Hlavně o víkendu. Máme pro vás tip na fajn výlet – je jím Světlá nad Sázavou a okolí. Dopravit se sem můžete snadno autem, vlakem, na kole i pěšky. Tentokrát ale nepotřebujete průvodce, rádi vás i vaši rodinu provedeme.

Světlá nad Sázavou leží na horním toku řeky Sázavy při jejím soutoku s menší Sázavkou. Sedmitisícové městečko se může pochlubit bohatou historií a řadou neobyčejných památek. Provází ho věhlas dlouhé řemeslné tradice, o níž se můžete víc dozvědět ve zdejších muzeu.

Podle jedné z pověstí vzniklo město díky lovecké výpravě krále a císaře Karla IV., jenž se vydal se svou družinou podél Sázavy do téměř neobydlených českomoravských pohraničních hvozdu, kde zabloudiv. Posadil se do mechu, zadul na trubku a pra-

vil: „Na tomto místě mě mohla postihnout smrt, ale potkalo mě štěstí. Místo toto pojmenuji Světlá.“

Později, zhruba v roce 1748, získal Světlu hrabě Kolovrat-Krakovský, jenž se zasadil o zachování zdejšího pivovaru. V Dolní Březince otevřel brusírnu drahých kamenů, což byl začátek téměř dvousetleté tradice zpracování polodrahokamů, především českých granátů.

V oblasti se postupně rozvíjelo sklářství. Na Světelsku bylo svého času v provozu množství drobných hutí a výroba skla do-

provázela navazující odvětví, zejména leštění a broušení. Po roce 1967 pak změnila vzhled i atmosféru města výstavba moderního podniku Sklo Bohemia včetně sídliště pro jeho zaměstnance. Dodnes tu tak vznikají pod značkou Crystalite Bohemia nádherné užitkové i dárkové předměty, které míří většinou za hranice naší země. Sklářská výroba je i dnes soustředěna do areálu na jihovýchodním konci města.

Přímo naproti se prostírá rozsáhlý park, jehož dominantou je trčkovský zámek. Od jeho vzniku prošel řadou úprav. Zaklada-

tele připomíná v podstatě už jen poněkud zvláštní nápis nad portálem bočního vchodu do parku: „Není pokoje na tomto světě. Burian Trčka, první komoří císařský 1567“.

Nádvoří zdobí kašna a plastika dívky od sochaře Karla Vogela a podívat se můžete také na oranžerie s grottoou čili umělou jeskyní s vodopádem a jezírkem. Zajímavý je rytířský sál vyzdobený zlatými štuky, v němž se konají kulturní a společenské akce, a též místnosti východního křídla, v nichž najdete expozice Muzea Světelska. Prozradí vám podrobnosti z historie města a jeho okolí, seznámí vás s významnými osobnostmi, které se ve Světlé narodily nebo strávily část života, a představí vám kamenickou a sklářskou tradici regionu. Nakonec si můžete odpočinout v zámeckém

parku s drobnými stavbami, mezi nimiž stojí za pozornost například ocelový Čertův most z roku 1884 nebo Růžový altánek na ostrůvku Dolního rybníka.

Přes řeku je to jen kousek na náměstí Trčků z Lipy. Jednou z jeho dominant je radnice pocházející z přelomu 18. a 19. století, později upravená do současné podoby.

V nedalekém parčíku si můžete prohlédnout plastiku Sklo a kámen, kterou vytvořil sochař Roman Podrázský ze žulového bloku pocházejícího ze zdejšího lomu Horka. Potom si nenechte ujít návštěvu kostela sv. Václava, jenž je nepřehlédnutelný díky věži vysoké více než 35 metrů a stojí zde od roku 1318.

V sousední budově sídlí knihovna, galerie a také turistické informační centrum (www.kyticesvetla.cz), kde vám rádi odpoví

na všechny vaše otázky a poradí, kam se vydat dál.

Lákavým cílem je například dům čp. 23 nedaleko radnice, v němž se ukrývá vchod do světelského podzemí, zpřístupněný nadšenci Vlastivědného spolku Světelsko. Tvoří ho soustava chodeb s celkovou délkou asi 220 metrů, jejichž stěny jsou završeny pečlivě vytesanou klenbou, v níž zůstaly patrné stopy po ručních nástrojích.

Pokud do města přijedete vlakem, dejte si čas na prohlídku zdejšího železničního nádraží. Bylo postaveno v sedmdesátých letech 19. století podle projektu architekta Karla Schlimpa. Přijet vlakem sem můžete třeba v adventním čase na Vánoční trhy nebo na světelskou Svatováclavskou pouť, která patří k největším v Česku.

Okolí Světlé nad Sázavou

Stvořidla

Mezi městy Světlá nad Sázavou a Ledec nad Sázavou se nachází necelých pět kilometrů dlouhý peřejnatý a u vodáků velmi oblíbený úsek řeky směrem k Ledci zvaný Stvořidla, jenž je součástí stejnojmenné přírodní rezervace. Zde ve Sluneční zátoce v letech 1925 až 1945 tábořil nejstarší český skautský oddíl Pražská Dvojka, který vedl známý spisovatel Jaroslav Foglar. Není tedy divu, že se místo stalo předlohou pro jeho nejznámější knihu Hoši od Bobří řeky.

Přírodní park Melechov

Jihozápadně od Světlé je kopec Melechov s vrcholem v nadmořské výšce 709 metrů, který je nejvyšším bodem stejnojmenného přírodního parku. V době husitských válek se mu říkalo Oreb. Poblíž vrcholu se nachází zděná měřičská věž a kousek dál studánka a kamenný útvar nazvaný Čertův kámen.

Lipnice nad Sázavou

Dominantou obce jsou zříceniny hradu, který si i přes pozdější úpravy zachoval rysy hlavní architektury typické pro 14. století.

Založil ho zřejmě Bernart z Lipnice a jeho účelem bylo chránit obchodní stezku spojující dnešní Havlíčkův Brod a Humpolec. Hrad se po zpusošení švédskými vojsky postupně měnil na zříceninu a v roce 1869 vyhořel. Do současnosti se dochovala Velká věž, Thunovský palác, Trčkovský palác, Samsonova věž a část opevnění. Nejkrásnějším prostorem areálu je hradní kaple sv. Josefa, původně zasvěcená sv. Vavřinci, s gotickým presbytářem a nástěnnými malbami ze 14. století. Zrekonstruované prostory slouží jako muzeum s historickou expozicí a sbírkami středověkých kachlí a gotického skla. Nedaleko vstupu do hradu se nachází Památník Jaroslava Haška, umístěný v domku, kde spisovatel prožil poslední léta svého života a kde napsal své nejslavnější dílo Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války. Expozice obsahuje novinové výstřižky, knihy i autorovy osobní věci. Haškův pobyt připomíná i nedaleký hostinec U České koruny, který zrekonstruoval spisovatelův vnuk Richard Hašek. Umělec je pochován na zdejším hřbitově. Z dalších památek stojí za pozornost kostel sv. Víta na náměstí, socha sv. Jana Nepo-

muckého a památník Jana Husa na náměstí nebo barokní zvonice.

Ledecský hrad

Ledecský hrad se vypíná na vápencovém ostrohu nad řekou Sázavou a je z něj opravdu krásný výhled. Během staletí se na hradě vystřídala řada majitelů, kteří upravovali původně gotický hrad renesančně a barokně. Na hradě dnes sídlí městské muzeum s expozicemi věnovanými historii města a výrobkům řemeslníků na Ledecsku, zejména hrncířů, sklářů, tkalců, barvířů a podobně. Rovněž se zde nachází sbírka mincí a papírových platidel, zbraní, skla, porcelánu, hodin a obrazů.

Okrouhlice

Nejvýznamnější zdejší památkou je zámek, který vznikl v 17. století přestavbou tvrze z počátku 15. století. Dnešní vzhled je výsledkem úprav po požáru roku 1861. Zámek není veřejnosti přístupný. Nejslavnějším rodákem obce je malíř Jan Zrzavý, kterého připomíná pamětní deska s bustou na budově základní školy. ■

7 Jak odstranit SKVRNY? zaručených tipů a triků

Skvrny na halence, šatech nebo sukni vždycky zamrzí. Není třeba si zoufat – i v 21. století skvěle fungují tipy a triky (nejen) našich babiček. Jen je potřeba začít jednat co nejrychleji. Jenom tak je zaručeno, že „neštěstí“ zmizí snadno a rychle!

1 Rozlité víno

Skvrny od bílého vína odstraníme z bílé látky horkým mlékem nebo je vypereme ve vodě se čpavkem. Skvrny od červeného vína je nejjednodušší posypat solí a polít troškou horké vody, která se vsákne. Možné je přidat i pár kapek citronu. Z bílého ubrusu červené víno nejlépe vytáhne odbarvovač (koupíte ho za pár korun v drogerii).

2 Kakao, káva a čokoláda

Místo zašpiněné od těchto nápojů navlhčíme, zlehka vytřeme kartáčkem a pořádně opláchneme vodou. Na čerstvou skvrnu od kávy funguje studené mléko, na kakao horké mléko. Pak už klasicky přepereme. K vybělení politého ubrusu zkusíme použít odbarvovač. Můžeme ale zvolit i jiné metody: skvrny potíráme 90% lihem, do kterého přidáme trošku čpavku. Na staré zatvrzelé skvrny přitom naše babičky používaly směs žloutku a glycerinu.

3 Kosmetika

Jde o poměrně častý „úraz“. Ráno se nejdřív namaluje a až potom přetahujeme oblečení přes hlavu. Výsledek? Naše košile, tričko či šaty letí do koše na prádlo, protože se rtěnka nebo make-up na ně obtiskly. Máme pro vás tři tipy, co s tím: Podle rad našich babiček vyperte takto postižené oblečení v tekutém pracím prostředku a roztoku čpavku. Češky na internetu sázejí v těchto případech na „žlučové mýdlo“. A v profesionálních čistírnách sázejí na vazelínu. Prý stačí skvrnu potřít trochou bílé vazelíny a jemným potukáváním ji „vmasírovat“ do tkaniny a oblečení vyprat.

4 Čáry od propisky

Také nejde o nic ojedinělého: při jednání si v roztržitosti „čmárneme“ na bílou halenu nebo naše děti chodí ze školy s nejrůznějšími malůvkami na rukou, které nejdou běžným mýdlem umýt. Co s tím? Věřte, že zabere „obyčejný citron“. U dětí oblíbené fixy – respektive jejich následky na oblečení – lze likvidovat čistým lihem a poté koncentrovaným saponátem.

5 Omáčky a džusy

Omáčku nebo džus z oděvu odstraníme za pomoci obyčejné sodovky a hadříku. Stačí jen trocha zručnosti.

6 Červené zelí a řepa

Stopy po této oblíbené a zdravé podzimní zelenině můžeme odstranit saponátem a octem. Pokud nezaberou, sáhneme po čpavku: místo pokapeme 5% roztokem a kartáčem proklepáváme do čisté podložky. Pak potíráme suchým mýdlem a nakonec oblečení propláchneme v čisté vodě.

Domácí univerzální sprej na skvrny

Ingredience:

- 100 ml bílého octa
- 70 ml čpavku
- 50 ml jedlé sody
- 10 ml tekutého kastilského mýdla (koupíte v obchodech s přírodními produkty a v některých supermarketech)
- 1,5 litru vody

Postup:

Všechny ingredience důkladně promíchejte ve velké nádobě. Směs přelijte do rozprašovače, podle potřeby ji postříkejte znečištěné místo na oblečení a nechte působit minimálně pět minut. Potom skvrnu vytřete dosucha flanelovým hadříkem a oděv ihned vyperte.

7 Krev

Skvrny od krve jsou poměrně běžnou záležitostí – stačí se říznout při krájení chleba nebo ošetřovat dětem rozbitá kolena. Co s nimi? Návod je jednoduchý – ponořit do studené vody, v ní skvrnu nechat rozpustit. A potom dát vyprat do pračky běžným způsobem.

Vyzkoušejte svůj **POSTŘEH**, **RYCHLOST** a **HBITOST**

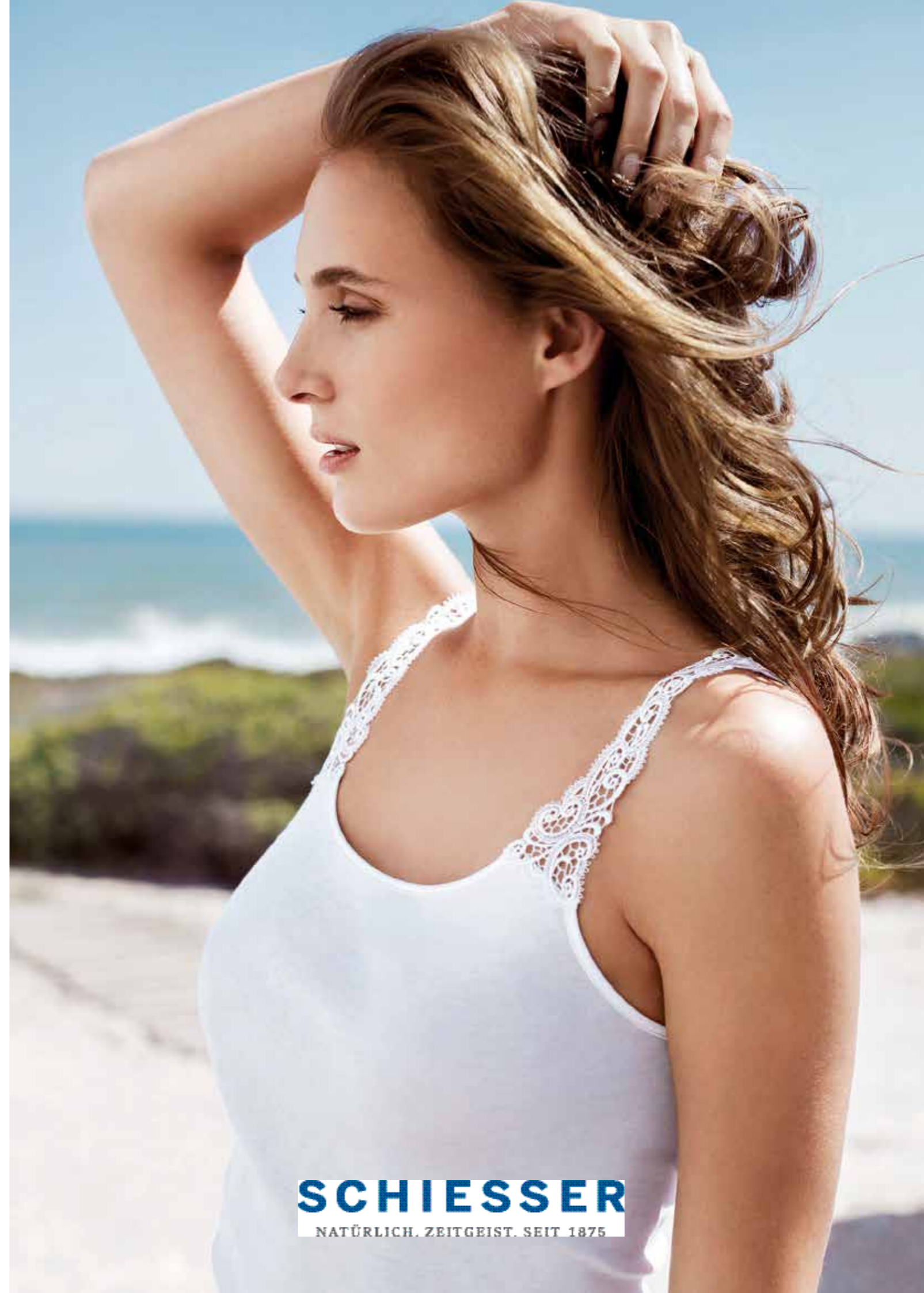
Číselné sudoku určitě většina z vás zná, my jsme si pro vás připravili písmenkové sudoku.

Písmenkové sudoku luštíme stejně jako číselné. Tedy v žádném řádku, sloupci ani 3x3 čtverci se nesmí písmenko opakovat.

L	P					Í		E
		A		Í				L
		Ž		A	L	B		O
	A		L			P	E	
P	L	E	A	S	B	O	Ž	Í
O		P		L	E	S		A
		L	S					Z
	E	S	B		Ž	L		P

				P		O		D
			L			K	Á	P
						I		
O			D					
Š	I	K	P	R	Á	D	L	O
					K			Š
		Š						
L	O	D			I			
Á		I	K					

◆	ZKR. REZNA OCEL	JEZERO V ŘIMAN- SKU	SPZ DINSLAEN (NĚMECKO)	INICÁLY HERCE VETCHEHO	ZARZLA VODA	STUDENÁ KÁVA S HUSTOU PĚNOU	◆	OBYDJI VČEL	LEDVOČOVÝ KOTEL	NAVLEČT BOTY	NEUPRAVITÍ VLASY HŘEBENEM	◆	REGRES	NĚMECKÉ ŽENSKÉ JMÉNO	ANGL. MLÉKO	ZN. PLATINY	SPZ KARVINĚ	ŽENSKÉ JMÉNO (15.3)	PROČ
	MUŽSKÉ JMÉNO (17.4)						AKT					ANGLICKY DYNĚ							
	MUŽSKÉ JMÉNO (2.10.)						ČESKÁ ŘEKA					UŠNÍ ZÁNEŽ							
◆	ZN. MANGANU			ANGL. DEN				FR. SKLADATEL (ALBERT) GRAFOVKA- NĚ								KONČIT	AČKOLI		
				ZÁPRAČNÝ LÉČIVÝ NÁPOJ	ANGL. VZDUCH	POPULÁRNÍ HUDEBNÍ STYL			VYUČOVAT					CITOSLOVCE JUKÁNÍ				PLANETKA	ZMUTOVANÝ TVOR
Tajenka I												NĚM. JÁ			ANGL. BOUCHNOUIT				
												POHODA			ČÁST DVEŘÍ				
◆	◆	ČÍSLO NEČÍSLO- TELNĚ DVĚMA ČÍSL.						CITOSLOVCE BOLESTI				Tajenka II							
												INC. HERCE SOBOTY							
◆	JMÉNO ZPĚVÁKA ŽIBRKY						ITAL. ŘEKA	PENIZE UKLOZENÉ V BANCE						SMYKAT					
								UKAZOVACÍ ZÁJMENO					ČERNÝ PTAČ						
◆	ANGL. BYVALÁ MANŽELKA ZN. ANTIMONU									DOTYK					ŽENSKÉ JMÉNO (7.6.)				
										ZN. TELLURU					ZN. NIKLU				
	RÁDOVÁ ČÍSLOVKA																		ZKRATKA TELEKVNĚCH NOVIN
	JEDNOTKA TLAKU									◆	OBYVATEL ASIE								KOD RAKOUSKA

SCHIESSER
NATÜRLICH. ZEITGEIST. SEIT 1875

KALENDÁŘ PLEAS 2018

PŘÍBĚH O FOCENÍ

Ostrov Svätý Bartoloměj jako by se ukrýval v Karibském moři před celým světem, na mapě ho znázorňuje jen malá tečka. A přitom je branou do ráje – průzračné tyrkysové moře jemně hladí nekonečné písčité pláže, vnitrozemí vládnou čarokrásné hory a podmořský svět žije bohatým a pestrým životem. Proto sem zamířilo i naše prádlo PLEAS, aby se v celé své kráse blýsklo před objektivem světoznámé české fotografky Lucie Robinson. Jenže příroda tomu chtěla jinak. Hurikán Irma, největší přírodní postrach roku 2017, při svém řádění bohužel tuto oázu klidu nezapomněl navštívit a ukázat mu svou neuvěřitelnou sílu. Udeřil zrovna v době, kdy přípravy na fotografování probíhaly v plném proudu. „Bylo to něco mimozemského,“ popisuje Lucie Robinson minuty strávené v oku hurikánu. Jejich dům vytopila voda, vybavení bylo zničeno, lidé na ostrově se báli o svůj život. „Když jste zavřeni v prostoru, ze kterého není kam utéct, dostanete strach,“ dodává. A není divu – ostrov bičovaly obrovské vlny, vítr rval stromy i s kořeny. Jak rychle však Irma přišla, tak i odešla. Na rozloučenou po sobě zanechala smutný obrázek – do té doby smaragdový ostrov se oblékl do smutečního hnědého hávu, k obzoru se tučily zbytky stromů a domů. Našemu fotografickému týmu se naštěstí nic nestalo a ve zdraví, jen se šrámy na na to přesto ani chvíli nepomyslel. Zamířil proto tentokrát osadu s vojenskou pevností, později vyhledávaného míst zub času neubral nic ze své nádhery a magičnosti. Výsledek právě svíráte ve svých rukou. Doufáme, že zpřítomní stranou od všech katastrof. Přejeme, ať je každý vó

Váš PLEAS

Foto: Lucie Robinson
Make-up: Eliška Matějková
Modelka: Angelika Urbash

kvalitní
české
prádlo **pleas**